

Camellia

夜凌希
เย่หลิงซี
เขียน

ผู้ใด 谋妃当道
กล่าวว่า
คุณหนูไทย
อย่างข้า
เป็นดาว
กาแล็กซี่!

4

ตอนที่ 121 ถูกหลินอิ๋หนาน หลอกใช้

“นี่เป็นไปได้อย่างไร!” ความจริงที่เอ่ยออกมาจากปากลู่อื่อเหยา ทำให้เย่เหลียนหรงไม่อยากจะเชื่อ แม้แต่ซุนฉางเฟยผู้นั้นก็รวมหัวกับนางเพื่อมาหลอกตนด้วยหรือ

“ไม่มีอะไรเป็นไปได้ หากจะโทษก็ได้แต่โทษว่า พวกท่านสองแม่ลูกโง่เง่าพอกัน ถูกข้าหลอกด้วยคำพูดเพียงไม่กี่คำเท่านั้น ครั้งนี้ต่อให้น้องหญิงรักษาตำแหน่งพระชายาองค์ชายไว้ได้ แต่ภายหน้าคงมิได้ดีไปกว่านี้สักเท่าใดนักหรอก ไม่รู้จริงๆ ว่าองค์ชายเจ็ดจะปฏิบัติต่อนางเช่นไรบ้าง”

ลู่อื่อเหยาพูดยั่วโมโหไปชุดหนึ่ง จากนั้นจึงเดินสาวเท้าไปที่ประตูและออกจากห้องไปด้วยสีหน้าไม่หวาดหวั่น ไม่แยแสเย่เหลียนหรงที่คิดฉุดกระชากนางอย่างบ้าคลั่ง ครั้นเย่เหลียนหรงเห็นประตูบานนั้นถูกปิดลงอีกคราก็ทำได้เพียงปิดหน้าร่ำไห้ อย่างอับจนหนทาง

เมื่อหลินอีเสียงกลับถึงวังหลวงก็มีได้ไปพบรัชทายาททันที แต่ส่งคนไปตามตัวเย่เจิงหนานมาพบเพื่อยืนยันว่าเขาเป็นผู้เขียนจดหมายฉบับนั้นหรือไม่

เย่เจิงหนานเข้าวังอย่างงงวย เมื่อเห็นหลินอีเสียงที่มีสีหน้าเคร่งขรึมก็ทำอะไรไม่ถูกอยู่บ้าง

“องค์ชายเจ็ดตามข้าน้อยมาเพราะมีเรื่องสำคัญอันใดหรือขอรับ?” เย่เจิงหนานถามอย่างระแວดระวัง ครั้นเห็นหลินอีเสียงผงกศีรษะ เขาก็ยิ้มเล็กน้อย ลอบยินดีว่าโอกาสสร้างผลงานของตนมาถึงแล้ว “ข้าน้อยยอมพลีชีพเพื่อองค์ชายเจ็ดโดยไม่เสียดายแม้แต่น้อยขอรับ!”

“ช่างเป็นการยอมพลีชีพโดยไม่เสียดายแม้แต่น้อยที่ดียิ่งนัก” หลินอีเสียงเอ่ยถ้อยคำของเย่เจิงหนานซ้ำเสียงต่ำดวงตาปล้นกระจางวูบ สาดประกายเย็นเยียบขึ้นอีกเล็กน้อย “เพียงแต่ไม่รู้ว่า องค์ชายในวังหลวงมีจำนวนมากถึงเพียงนี้ หากทุกคนต่างเรียกเจ้าเข้าพบ เจ้าจะพูดเช่นนี้ด้วยหรือไม่”

น้ำเสียงของหลินอีเสียงทำให้เย่เจิงหนานจับอะไรบางอย่างได้ รู้สึกไม่ค่อยชอบมาพากลอยู่บ้าง “ข้าน้อยมิกล้า

ขอรับ” เย่เจิงหนานรีบกำศีรษะ ตอบกลับไปว่า “ตระกูลเย่ของข้าไม่มีวันกระทำการที่ส่งผลเสียต่อรัชทายาทและองค์ชายเจ็ด และไม่มีวันทำงานถวายชีวิตให้องค์ชายคนอื่นเด็ดขาดขอรับ”

“อย่างนั้นหรือ” หลินอี้เสียงยิ้มอย่างพึงพอใจทันทีที่เย่เจิงหนานกล่าวจบ “ข้าได้ยินคนพูดว่าเจ้าเขียนตัวอักษรไต้งดงาม วันนี้อยู่ว่างไม่มีอะไรทำจึงตามตัวเจ้ามา ตรงนั้นมีพู่กันกับหมึก ลองไปเขียนมาให้ข้าสักหลายตัวทีสิ”

เย่เจิงหนานไร้ความสามารถที่ปรากฏให้เห็นเป็นที่ประจักษ์ ถึงกระนั้นตัวอักษรของเขาก็ไม่เลวจริงๆ และนี่คือสิ่งที่เย่เจิงหนานภาคภูมิใจเสมอมา ดังนั้นเมื่อเห็นหลินอี้เสียงกล่าวเช่นนั้นจึงมิได้ขบคิดมากมายนัก คิดเพียงว่าองค์ชายเจ็ดเปื้อน่ายและต้องการชมตัวอักษรของตนจริง เขาเดินสาวเท้าไปถึงเบื้องหน้าโต๊ะตัวนั้นแล้วตัวตบพู่กันเขียนกวีนิพนธ์บทหนึ่งออกมา

หลินอี้เสียงรับกระดาษที่เย่เจิงหนานส่งมา จากนั้นจึงมองลายมือที่อยู่บนนั้นแล้วพูดว่า “เขียนตัวอักษรได้ไม่เลวจริงๆ ด้วย”

“ขอบคุณองค์ชายเจ็ดที่กล่าวชม” เย่เจิงหนานอึ้งมอกอึ้งใจ เพราะคำชมของหลินอี้เสียง เมื่อหลินอี้เสียงเสนอให้เขาเขียนอะไรบางอย่างให้ตนอีกครา จึงผงกศีรษะตอบรับทันทีโดยมิได้ขบคิด

คำแล้วคำเล่าที่เปล่งออกมาจากปากหลินอี้เสียงล้วนถูกเย่เจิงหนานเขียนลงบนกระดาษทั้งสิ้น ถึงแม้เขาไม่รู้ว่าเขียนคำที่มีอาจประสมเป็นประโยคได้เหล่านี้เพราะเหตุใด แต่ก็มิกล้าถามให้มากความ ทำได้เพียงก้มหน้าก้มตาเขียนต่อไปเท่านั้น

หลินอี้เสียงนั่งอยู่บนเก้าอี้ ครั้นรู้สึกว่าผ่านไปได้พอสมควรแล้วก็ค่อยๆ เดินไปหาเย่เจิงหนาน หลินอี้เสียงมองตัวอักษรที่เขาเขียนเหล่านั้นพลางขมวดคิ้ว จากนั้นจึงหยิบจดหมายที่อยู่ในอกออกอย่างแฉะฉ่ำและวางลงบนโต๊ะ

“ลองดูสิว่าตัวอักษรที่อยู่ในจดหมายฉบับนี้เหมือนกับที่เจ้าเขียนมาหรือไม่”

เย่เจิงหนานนั่งอึ้งและรีบมองดูทันที ทว่าอ่านไปได้ไม่ถึงสองบรรทัด สีหน้าก็แปรเปลี่ยนไปเสียแล้ว

“องค์ชายเจ็ด นี่...?” เยเจิงหนานลอบสังหารณ้ใจไม่ดี
เมื่อได้ยินถ้อยคำของหลินอี่เสียง ความรู้สึกนี้ก็ทวีความชัดเจน
มากขึ้น

“คุ้นตาใช่หรือไม่” หลินอี่เสียงถามด้วยท่าทีคล้ายยิ้ม
คล้ายไม่ยิ้ม “ตัวอักษรงดงามเช่นนี้ นอกจากเจ้าแล้วคงยากจะ
หาผู้ที่จะเขียนออกมาได้แล้วกระมัง”

หลินอี่เสียงถือกระดาษไว้ในมือข้างหนึ่งและเปรียบเทียบ
ตัวอักษรที่อยู่บนนั้น ความเย็นเยียบภายในดวงตาแจ่มชัดมาก
ขึ้นเรื่อยๆ เขาคิดไม่ถึงจริง ๆ ว่าสุดท้ายตนจะถูกขี้น้ำข้างกาย
วางแผนเล่นงานเสียได้

“องค์ชายเจ็ด...”

“เด็ก ๆ ส่งแขก” หลินอี่เสียงเชิญเยเจิงหนานออกจาก
ห้องโดยไม่มอบโอกาสแก้ตัวใด ๆ เพลิงโทสะพวยพุ่งขึ้นภายใน
จิตใจที่ละน้อย เมื่อคิดว่าตนสุขขอหญิงอัปลักษณ์ตระกูลเยมา
ทว่าท้ายที่สุดแล้วกลับถูกตระกูลเยกลั่นแกล้งเช่นนี้ก็ขุ่นเคืองใจ
เป็นล้นพ้น เรื่องแบบนี้ต่อให้สืบจนกระจ่างชัดแต่เขาก็ต้องถูก

รัชทายาทเยาะเย้ยอยู่ดี เพียงแต่ในตระกูลเยของพวกมันต้อง
ทำเช่นนี้ และใครเป็นผู้มอบความกล้าให้พวกมันกันแน่

“องค์ชาย”

เสียงที่แว่วมาจากนอกประตูถึงสติหลินอี้เสียงให้กลับมา
จากห้วงคำนึง จากนั้นจึงถามผู้ที่เดินมาถึงด้านหลังตนด้วยเสียง
แผ่วเบา “มีอะไร”

“เรียนองค์ชาย ข้าไปเฝ้าอยู่ละแวกตระกูลเยตามคำสั่ง
ของท่าน ข้าเห็นองค์ชายแปรไปทีนั้นขอรับ”

“น้องแปร?” หลินอี้เสียงหัวคิ้วขมวดมุ่น ดวงใจหนักอึ้ง
เขาไปที่ตระกูลเยยามนี้เพื่อเหตุใด “เจ้ายังเห็นอะไรอีก?”

“องค์ชายแปรก็มีแม่นางหลานอยู่ข้างกาย ดังนั้นบ่าว
จึงกล้าเข้าไปใกล้มากนัก เพียงเห็นนายท่านเฝ้าเดินเล่นพูดคุย
กับองค์ชายแปรอยู่ภายในจวน เมื่อองค์ชายแปรจากไปแล้ว
ข้าก็กลับมารายงานท่านขอรับ”

“เดินเล่นพูดคุย?” หลินอี้เสียงลอบกำหัดแน่น หรือว่า
หลินอี้หนานมีส่วนเกี่ยวข้องกับเรื่องนี้ มิเช่นนั้นเขารู้ต้นสาย-

ปลายเหตุทุกอย่างชัด ๆ แล้วเหตุใดยังต้องไปที่จวนตระกูลเย่ หลินอี้เสียงคิดว่ารู้จักนิสัยใจคอของเขาเป็นอย่างดี เขารังเกียจที่จะมีส่วนเกี่ยวข้องและไปมาหาสู่กับเหล่าผู้ใต้บังคับบัญชาของ รัชทายาท ทว่าคราวนี้...

“เจ้าแน่ใจนะว่าองค์ชายแปดมิได้ไปชักใช้เอาความ?” หลินอี้เสียงซักถามด้วยเสียงเย็นชา

“ไม่เหมือนชักใช้เอาความขอรับ องค์ชายแปดยังพูดคุย สนุกสนานกับนายท่านเย่ด้วยขอรับ”

“เออละ เข้ารู้แล้ว เจ้าออกไปเถอะ” หลินอี้เสียงสั่งให้ บ่าวออกไปอย่างหมดแรงเล็กน้อย หลังจากนั้นด้วยความ กระวนกระวายใจก็เริ่มคาดเดาว่าเรื่องนี้ยังมีแผนการร้าย แอบแฝงอยู่อีกหรือไม่ ความกังขาผุดขึ้นในหัวสมองหลินอี้เสียง อย่างเจียบเจียบ ทุกอย่างล้วนเป็นแผนการที่หลินอี้หนานวางไว้ ใช้หรือไม่ ส่วนตระกูลเย่ก็เลือกยืนอยู่ฝ่ายเดียวกับหลินอี้หนาน มาตั้งแต่แรก และมาอยู่ใต้บังคับบัญชารัชทายาทเพราะคำสั่ง ของเขาเท่านั้น มิเช่นนั้นหลินอี้หนานจะกลับมาตอนนี้อย่าง กะทันหันได้อย่างไร ไยจึงบังเอิญถึงเพียงนั้น หากมิใช่มีคน คอยหนุนหลัง แล้วตระกูลเย่จะขวัญกลัวถึงเพียงนั้นได้อย่างไร

หลินอี่หนานหลอกใช้เยจื่อหั่ว เย่เจิงหนาน รวมถึง
ลู่อื่อเหยา คิดสร้างข่าวซึ่งส่งผลเสียต่อเขาและรัชทายาท เพื่อ
ป้องกันมิให้รัชทายาทขึ้นครองราชบัลลังก์ได้อย่างราบรื่น
เย่เจิงหนานกับเยจื่อหั่วอาจมิได้รู้ทุกสิ่งที่เกิดขึ้นที่จวนอัครมหา-
เสนาบดี และหมายความว่าบัดนี้หลังจากหลอกใช้เสร็จแล้ว
หลินอี่หนานไม่ต้องการตระกูลเย่ออีกต่อไป ดังนั้นจึงเริ่มลงดาบ
ที่เย่เหลียนหรงก่อน และบอกเขาว่าต้องการคำอธิบาย

ส่วนลู่อื่อเหยากับเย่เหลียนหรงอาจไม่รู้เรื่อง หลินอี่เสียง
รู้เรื่องที่พวกนางไม่ลงรอยกันมาตลอด เย่เหลียนหรงพบ
ความผิดปกติของลู่อื่อเหยา และตามซุนางเฟยมาตรวจชีพจร
ให้นางจึงเป็นเรื่องสมเหตุสมผล ลู่อื่อเหยาเป็นสตรี แล้วจะยอม
ให้ข่าวลือที่ทำลายชื่อเสียงของตนเช่นนั้นแพร่ออกไปได้อย่างไร
มิหนำซ้ำยังร่วมมือหลินอี่หนานแสดงละครเสียสมจริงเพียงนั้น
อีก ดูเหมือนว่าวันนี้เย่เหลียนหรงตื่นตกใจกลัวจริงๆ และคิดไม่ถึง
ว่าลู่อื่อเหยายังเป็นสาวพรหมจรรย์อีกด้วย

ตระกูลเย่นี้กว่ามีหลินอี่หนานเป็นที่พึ่งแล้วทุกอย่างจะ
ราบรื่นกระมัง พวกมันติดตามรัชทายาทมานานหลายปี แล้ว
เหตุผลใดถึงทำให้พวกมันตัดสินใจอย่างกะทันหันเช่นนี้

หลินอีเสียงมาที่ตำหนักรัชทายาทด้วยใบหน้าถมึงทึง จากนั้นจึงเล่าเหตุการณ์และการคาดคะเนของตนออกไปจนหมดสิ้น เมื่อหลินอีเจินฟังหลินอีเสียงพูดจบแล้วก็เผยสีหน้าเย็นชา “เจ้าแน่ใจนะว่าเป็นฝีมือตระกูลเย่?”

“มีทั้งพยานหลักฐาน รัชทายาททรงตามตัวชูฉางเพียมาก่อนก็ได้ เย่เหลียนทรงยอมรับเช่นกันว่านางพาชูฉางเพียไปพบลู่จื่อเหยา อีกทั้งยังตรวจชีพจรให้นางอีกด้วย วันนี้ตอนที่กระหม่อมไปที่จวนอัศวมหาเสนาบดี นางยังพูดจาปาว ๆ ว่า ลู่จื่อเหยาตั้งครุภักดิ์จริง หากมิใช่หลินอีหนานเรียกตัวหรวนเงินไป นางก็ยังยื่นกรานจนถึงที่สุด ส่วนจดหมายที่พบที่จวนเจียงเว่ย พระองค์ทอดพระเนตรเห็นลายมือที่อยู่ในนั้นแล้วเหมือนกันทุกประการหรือไม่ ส่วนกระดาษแผ่นนี้คือสิ่งที่เย่เจิงหนานเพิ่งเขียนที่ห้องของกระหม่อมพะย่ะค่ะ”

“พวกมันช่างบังอาจยิ่งนัก” หลินอีเจินหลับตาลงอย่างเข้มข้ม สิ่งที่แฝงอยู่ในถ้อยคำทำให้ผู้อื่นฟังแล้วจับความเดือดดาลและความอดทนอดกลั้นของเขาในเวลานี้ออกเช่นกัน “เห็นที่มู่อ๋องคงออกโรงช่วยเจ้าแปดแล้วจริง ๆ มิเช่นนั้นตระกูลเย่คงไม่ถูกเขาโน้มน้าวจนมาเล่นละครโดยง่ายเช่นนี้”

“แต่...กระหม่อมยังมีอีกเรื่องที่ไม่เข้าใจ เหตุใดชูฉางเพยถึงมั่นใจเพียงนั้นว่าลู่จื่อเหยาตั้งครรภ์พะยะค่ะ?”

“ไปตามหรวนเงินมา บอกว่าข้ามีธุระต้องการพบ ให้เขามาหาข้าทันที”

หลินอีเงินเอ่ยเสียงต่ำ เมื่อหรวนเงินปรากฏตัว เขาก็ถามทันทีโดยปราศจากการอ้อมค้อม “หมอลวงหรวน ข้าอยากถามท่าน ท่านคิดว่าหมอลวงชูตวรจชีพจรผิดหรือไม่”

เมื่อหรวนเงินได้ฟังวาจาของหลินอีเงินก็เข้าใจแล้วว่าเรื่องอันใด “ทูลรัชทายาท หมอลวงชูตำรงตำแหน่งหมอลวงมานานหลายปีเพียงนี้ เป็นผู้ที่ผู้เยาว์เช่นพวกกระหม่อมให้ความนับถือและเห็นเป็นแบบอย่างมาตลอด วิชาแพทย์ของเขาควรค่าแก่การยอมรับ ทว่าบัดนี้หมอลวงชูสูงวัยและแก่ชรามากแล้วเช่นกัน ดังนั้นคำพูดบางอย่าง กระหม่อมจึงไม่กล้ามั่นใจถึงเพียงนั้นพะยะค่ะ”

“คำตอบของหมอลวงหรวนกลับไร้ช่องโหว่เสียจริงนะ” หลินอีเงินหัวเราะเบา ๆ จากนั้นจึงถามต่อไปว่า “เช่นนั้นข้า

ขอเปลี่ยนวิธีถาม หากสตรีผู้หนึ่งมิได้ตั้งครรภ์ จะทำให้ผู้อื่น
ตรวจพบชีพจรตั้งครรภ์ได้หรือไม่”

“เรื่องนี้กลับเป็นไปได้ เกิดชีพจรเลื่อนไปว่าจะต้องเป็น
ชีพจรตั้งครรภ์ หากบางคนสุขภาพไม่ดี ก็อาจเป็นไปได้เช่นกัน
พะยะค่ะ” คราวนี้ห้วนเงินตอบทันทีโดยปราศจากความลังเล
“ดังนั้นทุกครั้งที่กระหม่อมตรวจชีพจรให้เหล่าพระสนมและ
พบชีพจรเลื่อนจึงระมัดระวังยิ่งนัก อีกทั้งไม่กล้ายืนยันทันทีว่า
พวกนางตั้งครรภ์พะยะค่ะ”

“หมอลวงห้วน ต้องทำเช่นไรถึงจะทำให้คนเกิดชีพจร
เลื่อนได้? ยากหรือไม่” หลินอี่เสียงหัวสมองสว่างวาบ ถามอย่าง
อดใจไม่ไหว

“ไม่ยากอันใดขอรับ หมอลวงอย่างพวกเราต่างรู้ว่าต้อง
ทำเช่นไร ดังนั้นข้าน้อยจึงรู้สึกว่าการที่หมอลวงซุวิณิจัย
โดยง่ายว่าคุณหนูใหญ่ผู้นั้นตั้งครรภ์ไม่ค่อยเหมาะสมเท่าใด”

“รบกวนให้หมอลวงห้วนต้องมาเป็นการเฉพาะแล้ว
เด็ก ๆ ส่งหมอลวงห้วนกลับไป”

หลินอ้อเงินสั่งให้หรวนเงินจากไป จากนั้นจึงสบตาหลินอ้อเสียงถามว่า “เจ้ามีความเห็นเช่นไร”

“รัชทายาท เจียนอวี่หางที่อยู่ข้างกายน้องแปดเป็นถึงหมอลวงในวัง เขาจะจงใจวางกับดักเพื่อล่อให้ ชูฉางเฟย มาติดกับหรือไม่พะย่ะค่ะ?”

รัชทายาท

ตอนที่ 122 เหตุผลเพียงหนึ่งเดียว ที่จะเปิดศึก

“ด้วยความสามารถของเจียนฮวี่ทาง เรื่องนี้ไม่ยากเย็น”
หลินอี่เจินมองหลินอี่เสียงด้วยสายตาเย็นชาและกล่าวว่า
“หลินอี่หนานเป็นน้องชายร่วมอุทรของเจ้า เรื่องตระกูลเย
คราวนี้ข้าจะมอบให้เจ้าไปจัดการ หลินอี่หนานคิดทำอะไรกันแน่
เจ้าต้องช่วยข้าสืบมาให้รู้ให้ได้”

“รับทราบพะย่ะค่ะ” หลินอี่เสียงลอบถอนหายใจ หลังจาก
ผนกศีระรับคำแล้วก็ออกจากห้องหลินอี่เจิน และกลับไป
ตำหนักบรรทมของตน

หลินอี่เสียงนอนอยู่บนเตียง การร่วมมือกันของหลิน-
อี่หนาน เยจื่อหวั รวมทั้งเยเจิงหนานทำให้เขาปวดเศียรเวียนเกล้า
ยิ่งนัก เห็นทีเขาคงมิใช่องค์ชายแปดซึ่งยอมให้คนชักใยในสมัยนั้น
อีกต่อไปแล้ว กลับลงมือได้แม้กระทั่งพี่ชายแท้ๆ เช่นเขาคอนี้

หลินอี่เสียงทนกล้ำกลืนไปหนึ่งราตรีโดยมิได้ไปพบหลิน-
อี่หนานทันที ส่วนเยเจิงหนาน หลังจากกลับถึงจวนตระกูลเย

แล้วก็แจ้งเรื่องที่หลินอ้อเสียงเรียกตัวเขาเข้าพบให้เยจื่อหัวทราบ ทั้งสองคนจึงตระหนักได้อย่างรวดเร็วว่าเกิดเรื่องเสียแล้ว เมื่อรู้ว่าองค์ชายเจ็ดกับองค์ชายแปดต่างไปที่จวนอัศวมหาเสนาบดี มีหน้าซ้ายยามนี้ เย่เหลียนหรงยังถูกจำกัดอิสรภาพ เยจื่อหัวก็รีบเดินทางเข้าวังเพื่อขอพบรัชทายาทกับองค์ชายเจ็ด น่าเสียดายที่ทั้งสองคนเลือกที่จะไม่พบหน้าเขา

เดิมทีเยจื่อหัวรู้สึกว่าการมาจวนตระกูลเยอย่างกะทันหันของหลินอ้อหนานมีอะไรไม่ชอบมาพากลอยู่แล้ว แต่ยังมีทันได้รายงานขึ้นไปก็เกิดเหตุการณ์เช่นนี้เสียก่อน ก่อนหน้านี้เย่เหลียนหรงเคยเล่าเรื่องของลู่อื่อเหยากับหลินอ้อเสียงให้เขาฟัง ตอนนี้เห็นทีว่าพวกเขาคงถูกหลอกใช้เสียแล้ว

หลินอ้อหนานรออยู่สองวัน ในที่สุดหลินอ้อเสียงก็มาหา ครั้นเห็นหลินอ้อเสียงนั่งเฝ้าด้วยใบหน้าถมึงทึงอยู่ตรงนั้นก็หัวเราะอย่างเจี๊ยบ ๆ จากนั้นจึงถามว่า “มาหาข้าที่นี่เพราะอยากจะทำอะไรอย่างนั้นหรือ”

“เจ้าตั้งตระกูลเยมาเป็นพวกตั้งแต่เมื่อใดกันแน่?” หลินอ้อเสียงถามเสียงเย็นชา

“ตั้งตระกูลเยมาเป็นพวก?” หลินอี่หนานยกมูมปาก ถามกลับไ้ว่า “ไ้เข้าต้องตั้งพวกมันมาเป็นพวก? พุดตามความจริง คนตระกูลเยพวกนั้นไม่อาจทำให้ข้าชายตาแลได้จริง ๆ”

“ยังแก้ตัวอีก? แล้วเจ้าจะอธิบายเรื่องลู่จื่อเหยาอย่างไร หากตระกูลเยไม่มีคนหนุนหลัง ต่อให้มอบความกล้าให้พวกมัน อีกสักเพิงใดก็ไม่มีวันกล้าทำเรื่องพรรค์นั้นได้หรอก”

“ข้าแค่หลอกใช้พวกมัน แต่มิได้ร่วมมือกับพวกมัน เสียหน่อย ผู้ใดจะรู้ว่าคนตระกูลเยกลับคุดง่ายตายเพิงนั้น ตกปากรับคำยอมร่วมมือกับข้าทันที” หลินอี่หนานเผยทำที่ กระหิ้มยั้มย่องโดยมิได้เจตนา ทำให้หลินอี่เสียงไม่พอใจอย่างมาก

“เจ้าเคยบอกว่าจะไม่ยุ่งเรื่องราชบัลลังก์”

“ข้าเคยพุดนั้นถูกต้อง มิหนำซ้ำหากถามข้าตอนนี้ ข้ายังบอกท่านเช่นนี้อยู่ดี ข้าลงมือกับตระกูลเยมิใช่ต้องการจัดการ ท่านหรือรัชทายาท แต่เพราะมีเหตุผลอื่น”

“พูดเช่นนี้หมายความว่าอย่างไร” หลินอี้เสียงไม่เข้าใจ คำพูดของหลินอี้หนานมากขึ้นเรื่อย ๆ “ตระกูลเย่ไปต่อแยเจ้า ตั้งแต่เมื่อใด?”

“พวกมันไม่เคยมีความขัดแย้งอันใดกับข้า แต่พวกมันคิดลงมือกับจื่อเหยา เช่นนั้นก็ผิดแล้ว” หลินอี้หนานยิ้มปลอดโปร่ง บอกสาเหตุที่ตนลงมือกับตระกูลเย่ให้หลินอี้เสียงฟัง “เย่จื่อหัว ได้นั่งอยู่บนตำแหน่งนั้นอย่างมั่นคงนานหลายปีเพียงนี้ก็เพราะ ฟิงพัรชทายาทกับลู่อ้วนเจิงทั้งสิ้น ตระกูลเย่ไร้ผู้มีความสามารถ ดังนั้นคราวนี้ถือว่าข้าช่วยท่านกับรัชทายาทขจัดภัยแอบแฝงแล้วเช่นกัน วันนี้พวกมันยอมร่วมมือกับข้า ไม่แน่วันใดอาจไปยืนอยู่ฝ่ายเดียวกับองค์ชายคนใดคนหนึ่งก็ได้ พวกท่านผลักดันตระกูลเย่ขึ้นสู่ที่สูงมากเกินไป มิเช่นนั้นพวกมันจะกล้ำลงมือคิดสังหารคุณหมั่นของข้าได้อย่างไร”

“ตระกูลเย่ต้องการสังหารลู่อ้วนเจิงเหยา? ไยข้าไม่รู้เรื่องนี้เลยล่ะ” หลินอี้เสียงขมวดคิ้วมุ่น รู้สึกไม่เชื่อคำพูดของหลินอี้หนานอยู่บ้าง

“พวกมันกล้าให้ผู้อื่นรู้เช่นนั้นหรือ เย่เจิงหนานกับเย่เหลียนทรงจ่ายเงินจ้างมือสังหารจากสำนักกระเรียนเหิน หาก

มิใช่หลานรื้อหลังพบโดยบังเอิญ จื่อเหยาคงจบชีวิตได้เงื้อมมือพวกมันนานแล้ว เย่เหลียนทรงผู้นั้นมิได้โหดเหี้ยมอำมหิตเพียงแค่วันสองวัน มารดาและพี่ชายของจื่อเหยาถูกนางทำร้ายจนตายเช่นกัน ทุกสิ่งที่กล่าวมา ตระกูลเย่คงไม่กล้าเผยให้ท่านทราบแม้แต่หน่วยกระมัง”

“ดังนั้นความหมายของเจ้าคือเจ้าทำทั้งหมดเพื่อลู่จื่อเหยา?”

“ใช่ เพื่อลู่จื่อเหยา” หลินอี้หนานตอบคำถามหลินอี้เสียงอย่างเปิดเผย

คำตอบที่หลินอี้หนานมอบให้ทำให้หลินอี้เสียงไม่อยากจะเชื่อ หลายปีที่ผ่านมาเชื่อว่าข้างกายหลินอี้หนานจะปราศจากสิ่งล่อตาล่อใจที่ล้าเลิศยิ่งกว่านี้ แม้แต่ราชบัลลังก์ยังมีอาจทำให้เขาลงมือจัดการผู้ที่คิดทำร้ายเขาเหล่านั้นได้ ทว่าบัดนี้เขากลับทำเรื่องพรรค์นี้เพื่อหญิงตัวเล็กๆ อย่างลู่จื่อเหยา เพียงคนเดียวได้อย่างนั้นหรือ

“หรือว่าราชบัลลังก์ยังสำคัญไม่เท่าลู่จื่อเหยาเพียงผู้เดียว?” หลินอี้เสียงมีน้ำโหเล็กน้อย หากมิใช่หลินอี้หนาน

ไม่แยแสราชบัลลังก์มาตลอด เขาคงไม่เลือกไปเป็นข้าฝ่าย
รัชทายาทแล้ว!

“สำคัญไม่เท่านางจริง ๆ” หลินอีหนานกล่าวกับหลิน-
อี่เสียงขัดถ้อยขัดคำ “ราชบัลลังก์นั้นไม่เหมาะสมกับข้าและ
ไม่เหมาะสมกับท่าน วันนี้ท่านมาหาข้าเพราะอยากรู้ว่าข้า
ยังมีแผนการขั้นต่อไปหรือไม่ และจะต่อกรกับหลินอี่เงินต่อไป
ใช่หรือไม่ เช่นนั้นข้าบอกท่านก็ได้ ข้าไม่มีแผนการ และจะไม่ทำ
อะไรพวกท่านทั้งสิ้น”

“เช่นนั้นหากรัชทายาทต้องการทำอะไรลูจื่อเหยาเล่า?”
หลินอี่เสียงหรีดพาพร้อมถามเสียงต่ำ

“นางจะกลายเป็นเหตุผลเพียงหนึ่งเดียวที่ข้าจะเปิดศึก
ทางที่ดีพวกท่านอย่าไปยุ่งกับนางเด็ดขาด ท่านควรรู้ดีว่าคนที่
ใกล้ตายย่อมไม่กลัวสิ่งใดทั้งสิ้น”

หลินอีหนานกล่าวอย่างสง่างามโดยไม่แยแสสิ่งใด ทำให้
พี่ชายอย่างหลินอี่เสียงไม่อาจแยกแยะได้ว่าถ้อยคำของเขา
จริงเท็จอยู่ที่ส่วน อย่างไรเสียผู้ไม่กลัวตายบนโลกนี้จะมีสัก
กี่คนกัน

หลินอี่เสียงมีอาจถามอะไรออกมาจากปากหลินอี่หนาน ได้อีก สุดท้ายจึงทำได้เพียงจากไปเท่านั้น หลังจากหลินอี่เสียงเดินจากไปแล้ว หลินอี่ก็ยืนด้วยท่าที่เหมือนน้ำท่วมปากอยู่ตรงนั้น มาตลอด หลินอี่หนานมองเขาครู่หนึ่ง จากนั้นจึงถอนหายใจเบาๆ พร้อมเอ่ยว่า “อยากถามสิ่งใด? ถามมาเถิด”

“องค์ชาย ท่านยอมเป็นปฏิปักษ์กับรัชทายาทเพื่อ ลู่จื่อเหยาผู้นั้นจริงหรือขอรับ?”

“ข้าเป็นปฏิปักษ์กับเขามีแต่วันสองวันแล้ว ส่วนลู่จื่อเหยาผู้นั้น...” หลินอี่หนานเลิคว์เล็กน้อย พลงยิ้มให้หลินอี่โดยแฝงความนัยลึกซึ้ง “สรุปก็คือต้องกำจัดตระกูลเย่ ไม่ว่ามีลู่จื่อเหยาหรือไม่ก็ต้องกำจัดอยู่ดี”

ถ้อยคำของหลินอี่หนานทำให้หลินอี่งุนงงสงสัย หากไม่ใช่เพื่อลู่จื่อเหยา พวกเขายังมีเหตุผลใดที่จะลงมือกับตระกูลเย่อีกเล่า

ลู่จื่อเหยาไม่รู้ว่าหลังจากวันนั้นยังเกิดเรื่องอะไรขึ้นอีก แต่นางกลับรู้สึกอย่างชัดเจนว่าคราวนี้หากตระกูลเย่คิดป็นปายขึ้นมาใหม่คงมิใช่เรื่องง่ายตายแล้วจริงๆ

ทุกสิ่งที่เกิดขึ้นนั้นลู่หยวนเจิงมิได้รู้ล่วงหน้า และมีอาจ
สอดมือหลังจากเกิดเรื่อง เพียงแต่เขารู้สึกถึงความเปลี่ยนแปลง
ของบุตรีผู้นี้ของตนจริง ๆ ผลลัพธ์สุดท้ายของเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น
หากปราศจากลู่จื่อเหยา เกรงว่าคงมีอาจบรรลุได้ นางเกลียดชัง
เย่เหลียนหรงมาตลอด ทว่าการคิดและหลอกใช้องค์ชายแปด
เพื่อกำจัดตระกูลเย่จนสำเร็จเช่นนี้ แม้แต่ลู่หยวนเจิงเองก็ยัง
ลอบหวาดกลัวอยู่บ้างเช่นกัน

ไม่รู้ว่าลู่จื่อเหยาเปลี่ยนไปตั้งแต่เมื่อใด มิหนำซ้ำนาง
ยังเปลี่ยนแปลงมากเหลือเกิน จนถึงขั้นที่ลู่หยวนเจิงเริ่มสงสัย
เล็กน้อยว่านางยังเป็นบุตรีของตนหรือไม่

กาลเวลาผันผ่านไปวันแล้ววันเล่า ท่ามกลางความ
กระวนกระวายของลู่หยวนเจิงและความสำราญบานใจของ
ลู่จื่อเหยา เย่เหลียนหรงถูกกักอยู่ในเรือนของนางมาตลอด
ลู่หยวนเจิงไม่อนุญาตให้นางออกมาอีก ฮองเฮาและรัชทายาท
ก็ร่วมมือกันริบตำแหน่งรองเสนาบดีกรมขุนนางของเย่จื่อหัว
กลับไป เดิมทีเย่เจิงหนานปราศจากอำนาจในกรมขุนนางอยู่แล้ว
ดังนั้นหลินอี่ฉินจึงมิได้เล่นงานเขา

ตระกูลเย่คล้ายล่มสลายภายในชั่วข้ามคืน ทว่ามี
น้อยคนนักที่รู้สาเหตุที่แท้จริง นำเสียดายที่คำพูดบางอย่าง
เริ่มแพร่กระจายในหมู่ขุนนางชั้นผู้ใหญ่เป็นการส่วนตัวอย่าง
เงียบๆ

มีคนพูดว่าเป็นเพราะองค์ชายเจ็ดกับองค์ชายแปด
ต่างชอบคุณหนูใหญ่ตระกูลจู่จนทำให้ตระกูลเย่ไม่พอใจ ทว่า
สุดท้ายกลับถูกองค์ชายทั้งสองคนร่วมมือกันจัดการ อีกทั้งยังมี
คนพูดว่าที่จริงแล้วองค์ชายแปดส่งตระกูลเย่ไปอยู่ฝ่ายรัชทายาท
ดังนั้นหลังจากที่รัชทายาทรู้เรื่องนี้จึงตัดความสัมพันธ์กับ
ตระกูลเย่ด้วยโทสะ

ไม่ว่าข่าวลือเหล่านั้นเป็นความจริงหรือไม่ก็ตาม ท้ายที่สุด
แล้วตระกูลเย่ก็สูญเสียความรุ่งโรจน์ที่เคยมีมาในอดีต เรื่อง
เช่นนี้ย่อมส่งผลกระทบถึงลู่อี่อิงที่ยังอาศัยอยู่ในวังเป็นธรรมดา

ชีวิตของลู่อี่อิงย่ำแย่ลงทุกวัน เมื่อหลินอีเสียดเปลี่ยนไป
และไม่ขายตามองนางแม่แต่น้อย นอกจากนั่งรออยู่ในห้องแล้ว
ลู่อี่อิงก็ไม่ว่าจะทำสิ่งใดได้อีก นางมีอาจทหน้ารับสายตาเหน็บแนม
ของบ่าวไพร่ภายนอกเหล่านั้นได้ ดังนั้นจึงไม่มองและไม่ฟัง
เช่นนี้คือดีที่สุดแล้ว

ช่วงเวลาแห่งความสุขของลู่อื่อเหยาดำเนินไปได้เพียงไม่กี่วันก็ต้องกลับมาหานิ้วคิ้วขมวดอีกครา มิใช่เพราะเหตุอื่นใด แต่เป็นเพราะราชโองการรวมถึงสินสอดอันน่าตื่นตระหนกที่ถูกส่งมายังจวนอัศวมหาเสนาบดีโดยปราศจากคำลางล่วงหน้าเหล่านั้นนั่นเอง

ลู่อื่อเหยาร่างส่ายโอนเอนทันทีที่ได้ยินพระราชโองการระบุว่าให้เลื่อนวันอภิเษกสมรสของนางกับหลินอี้หนานขึ้นมานางรับพระราชโองการด้วยสมองว่างเปล่า เสียงขอบพระทัยซึ่งดังเข้าหูครั้งแล้วครั้งเล่าเตือนสตินางว่านี่มิใช่ความฝัน

ลู่อื่อเหยาแทบจะลอยกลับไปตลอดทาง โดยมีห้วนเย้วประคองเดินเข้าไปในห้อง นางกระแทกกันลงบนเก้าอี้ ดวงตาเหม่อลอยเล็กน้อย ทำให้ห้วนเย้วรวมถึงสาวใช้ทั้งหลายเห็นแล้วอดหัวเราะเบาๆ ไม่ได้

“คุณหนู พวกเรารู้ว่าท่านดีใจจนพูดไม่ออก แต่อย่ามัวแต่ทำหน้าที่นี้สิเจ้าคะ! หากองค์ชายแปดเห็นเข้า ไม่แน่ว่าหัวเราะเยาะท่านก็ได้!”

เสียงกระซ่ำของหวั่นเยว้เรียกสตุลู่จื่อเหยากลับคืนมา นางถอนหายใจอย่างแรงและนอนฟุโตะอย่างหมดกำลัง จากนั้นก็คำนวณดูว่ายังห่างจากวันมงคลของนางกับหลินอี่หนานอีกเท่าใด

ไม่รู้ว่ในน้ำเต้า หลินอี่หนานขายยาอะไรถึงเลื่อนวันมงคลขึ้นมาอย่างกะทันหัน ถึงกระนั้นเรื่องที่นางกำลังจะแต่งงานกับหลินอี่หนานและกลายเป็นพระชายาองค์ชายแปดกลับทำให้ลู่จื่อเหยาประหวั่นลนลานมาตลอด

ลู่จื่อเหยากับหลินอี่หนานไม่ได้พบหน้ากันสักระยะหนึ่งแล้ว นับตั้งแต่วันที่เขากลับแกลังนาง ขอเพียงนางนึกถึงเขาก็รู้สึกแปลกพิกล พอคิดว่าวันหน้าตนต้องเห็นใบหน้าของเขา และต้องอยู่ร่วมชายคาทุกวัน ลู่จื่อเหยาก็ไม่สบอารมณ์จะแยะอยู่แล้ว เมื่อนึกถึงสิ่งที่ตนกำลังจะทำในอนาคต รวมถึงคนที่ตนต้องจัดการ ใจของนางก็จมดิ่งลงสู่ก้นหุบเหว

ข่าวการเลื่อนวันอภิเษกสมรสของทั้งสองคนแพร่ทั่วราชสำนักอย่างรวดเร็ว จวนอัครเสนาบดีค่อยๆ กลับมาก็คักเหมือนตอนที่ลู่จื่อฉิงออกเรือนอีกครั้ง ลู่จื่อเหยามองรอยยิ้มที่หายไปนานและค่อยๆ ปรากฏบนใบหน้าลู่หย่วนเจิง นอกจาก

กระวนกระวายตามลำพังแล้วก็มีอาจปรับทุกข์กับผู้ใดได้อีก
เนื่องจากการอภิเษกสมรสของนางกับหลินอิ้นห่านเป็นสิ่งที่
มีอาจเปลี่ยนแปลงได้ เรื่องนี้แม้แต่ลู่จื่อเหยาเองก็ยังแน่ใจ
เป็นล้นพ้นว่าหากนางกล่าวเรื่องทำลายการหมั้นหมายนี้ ผู้ที่
นางต้องผิตใจด้วยคงมิได้มีเพียงคนสองคนแน่...

ดรอฮ่า

ตอนที่ 123 เทียวหอคณิกา

ลู่อื้อเหยาหนีกว่าตนเป็นคนอารมณ์ดีพอใช้ได้มาตลอด
น้อยครั้งนักที่นางมีอารมณ์ร้อนแล้วจะกระทำเรื่องเหลวไหล
เมื่อไปพบหลินอี่หนานแล้วถูกผู้ใต้บังคับบัญชาของเขาขวางอยู่
หน้าประตูก็มีอาจทำอะไรนางได้ เพียงรู้สึกกระอักกระอ่วนใจ
เล็กน้อยแล้วหันหลังกลับบ้านไปเท่านั้น ถึงกระนั้นอีกไม่เกิน
สองวัน ครั้นนางเห็นหลินอี่หนานเดินเข้าหอคณิกา กลับทำให้
นางมีโทสะเล็กน้อย

วันมงคลของลู่อื้อเหยากับหลินอี่หนานใกล้เข้ามาเรื่อย ๆ
ระหว่างช่วงเวลาแห่งความทุกข์ทรมานอันแสนจะยาวนานนี้
ลู่อื้อเหยาได้พบคนจำนวนมากอย่างไม่น่าแปลกใจ กระทั่งว่า
ยังรวมถึงหลินมุ่ไปซึ่งไม่ค่อยปรากฏตัวให้ผู้อื่นพบเห็นผู้นั้น
อีกด้วย หลังจากถูกหลินมุ่ไปกล่าวเตือนทั้งทางตรงและทางอ้อม
ไปคำรบหนึ่ง ในที่สุดลู่อื้อเหยาก็ก็นั่งส่งท่านอ๋องผู้สูงส่งคนนี้
จากไปได้เสียที ถึงกระนั้นยังมีทันได้หอบหายใจ หลินร่วเสวีย
ก็มาเฝ้าตรงหน้านางอีก

ลู่อื่อเหยาไม่ได้พบหลินร่วเสวี่มาสักกระยะหนึ่งแล้ว ครั้นเห็นนางแสดงความยินดีกับตนอย่างหน้าชื่นตาบาน ลู่อื่อเหยาจึงทำได้เพียงแสรังยิ้มขวยเขินต่อไป จากนั้นจึงสนทนากับหลินร่วเสวี่

“จื่อเหยา วันนี้ยากเย็นนักกว่าข้าจะออกจากวังมาได้สักครึ่งหนึ่ง ท่านแม่อนุญาตให้ข้ากลับสายได้สักหน่อย เจ้าพาข้าออกไปเดินเล่นดีหรือไม่” หลินร่วเสวี่สนทนากับลู่อื่อเหยาได้ไม่นานนักก็เริ่มเก็บงานิสัยเด็กน้อยของตนไม่อยู่ คิดออกไปเที่ยวเล่นข้างนอกเสียแล้ว “ตั้งแต่กลับวังครั้งนั้น ท่านแม่ก็ห้ามข้าออกมาอีก ข้าเกือบลืมแล้วว่าภายนอกมีสภาพเป็นเช่นไร”

ลู่อื่อเหยามองหลินร่วเสวี่ไปหน้าเศร้าสร้อย ทำให้ลู่อื่อเหยานึกสงสารองค์หญิงน้อยผู้น้อยบ้างเช่นกัน ต่อให้มีสถานะสูงส่งเพียงใด มีบ่าวรับใช้คอยวนเวียนอยู่รอบกายมากเพียงใด แล้วจะมีประโยชน์อันใดเล่า หลินร่วเสวี่ยังคงไร้ความสุขและมักนึกถึงโลกภายนอกเสมออยู่ดี พอคิดเช่นนี้ ลู่อื่อเหยาก็ตอบเข้าใจแล้วว่าเหตุใดหลินร่วเสวี่ยถึงบอกว่าเขาไม่สนใจราชบัลลังก์

“องค์หญิงอยากไปที่ใดหรือเจ้าคะ? กลางวันแสดๆ เช่นนี้ มีหน้าซำแดดยังร้อนแรงถึงเพียงนี้อีก ไม่มีสถานที่ดี ๆ ให้ไปได้ หรือเจ้าคะ ตอนเย็นเสียอีกที่ถนนหนทางจะคึกคักมาก” ลู่จื่อเหยาตรึงตรองอยู่ครู่หนึ่ง จากนั้นจึงถามว่า “พระสนมเคยบอกหรือไม่ว่าให้ท่านกลับตีกสวดได้เมื่อใด?”

“ตอนเย็นก็มีเรื่องสนุกอย่างนั้นหรือ พาข้าไป ๆ ข้ายังไม่เคยเห็นโลกภายนอกตอนค่ำว่ามีสภาพเป็นเช่นไรเลย! ส่วนท่านแม่ของข้า...” หลินร่วเสวี่ยบ่นดวงหน้าน้อยๆ “รอข้ากลับไป แล้วค่อยว่ากันเถิด”

หลินร่วเสวี่ยซึ่งยอมถูกลงโทษเพื่อให้ได้เที่ยวเล่นทำให้ ลู่จื่อเหยาถอนหายใจอย่างอับจนปัญญา นางเดินเตร่รอบจวน อัครมหาเสนาบดีเป็นเพื่อนหลินร่วเสวี่ย จากนั้นก็พาไปเดินที่ ทะเลสาบทางทิศใต้ของเมืองรอบหนึ่ง ลู่จื่อเหยานั่งอยู่บนเกี้ยว ซีโคมไฟที่ยังมิได้จุดซึ่งแขวนเรียงรายเป็นทิวแถวอยู่ไกลๆ พลางกล่าวกับหลินร่วเสวี่ย “ตอนกลางคืนพวกเราลองเดินไป ตรงนั้นกัน สวยงามมากเลยเจ้าคะ!”

“จริงหรือ!” หลินร้วเสวียตั้งตารอ หลังจากรับประทานอาหารเป็นที่จวนอัศรมหาเสนาบดีเสร็จแล้วก็สั่งให้ลู่จื่อเหยาพานางออกไปอย่างอดรนทนไม่ได้อีกครา

ทั้งสองคนมีสถานะพิเศษ ดังนั้นลู่หยวนเจิงจึงไม่วางใจที่ปล่อยให้พวกนางสองคนออกไปตามลำพัง เขาส่งคนตามหลังพวกนางไปเป็นโขยง ถึงแม้ไม่ค่อยสะดวกมากนัก แต่หลินร้วเสวียก็พึงพอใจแล้ว

“จริงลู่จื่อเหยา หลายวันก่อนเข้าไปที่ตำหนักของพี่เจ็ด...” หลินร้วเสวียเอ่ยเสียงแผ่วเบา ทำให้อำอึ้งทำให้ลู่จื่อเหยาเดาสิ่งที่นางต้องการพูดได้อย่างรวดเร็ว

“ท่านต้องการบอกเรื่องของพระชายาองค์ชายเจ็ดใช่หรือไม่” ยามอยู่ภายนอกลู่จื่อเหยาไม่สะดวกที่จะเรียกหลินร้วเสวียว่า “องค์หญิง” เช่นกัน

“อืม” หลินร้วเสวียผงกศีรษะ “ดูเหมือนพี่เจ็ดกับนางมีอะไรแปลกๆ ต่างจากตอนที่พวกเราออกไปข้างนอกคราวก่อนโดยสิ้นเชิง”

ลู่จื่อเหยาแหม้มปากยิ้ม เคลื่อนศีรษะเข้าไปใกล้ใบหูหลินร้วเสวี่และตอบว่า “องค์หญิงเติบโตใหญ่อยู่ในวัง เรื่องเช่นนี้ยังพบเห็นได้น้อยอีกหรือเจ้าคะ?”

หลินร้วเสวี่หนึ่งอึ้ง นางมองลู่จื่อเหยาจากนั้นจึงกล่าวว่า ระคนยิ้มอย่างปล่อยาว “ก็ใช่ พี่เจ็ดเป็นองค์ชาย มีอาจแต่งกับนางเพียงคนเดียวเช่นกัน”

หลินร้วเสวี่เพิ่งกล่าวจบก็พลันรู้สึกตัวว่าตนพูดผิดไป และมองลู่จื่อเหยาด้วยความรู้สึกผิด หลินร้วเสวี่ยกิ้วมากกว่า ลู่จื่อเหยาจะนึกถึงเรื่องของนางกับหลินอี่หนานจนโกรธเคืองตน

ลู่จื่อเหยายิ้มเล็กน้อย และเป็นฝ่ายเริ่มเปลี่ยนเรื่องสนทนา “ถึงแล้ว ท่านบุตรตรงนั้นสิเจ้าคะ”

เมื่อมาถึงสถานที่ซึ่งเคยมายามกลางวัน เห็นชัดว่ายามเย็นอีกก็ทึดึกดັกว่ายามกลางวันมากนัก หลินร้วเสวี่มองโคมไฟซึ่งจุดไฟสว่างเรียงรายเป็นทิวแถว เหล่าบัณฑิตผู้ทรงภูมิซึ่งกำลังจับกลุ่มกันชมโคมประทีปพลางรำยกวินิพนธ์ รวมถึงบุรุษผู้เฒ่ามาซึ่งกำลังโอบหญิงงามอยู่ในอ้อมอกและพูดคุย

สัพยอกกันเหล่านั้น ทำให้นางอดเบิกตาโพล่งด้วยความ
ประหลาดใจไม่ได้

“ที่นี้นับว่าเป็นสถานที่ที่ค่อนข้างมีชื่อเสียงของ
เมืองหลวงเรา ไม่เพียงเพราะโคมไฟและทัศนียภาพเหล่านี้
เท่านั้น แต่ยังเป็นเพราะมีสถานที่ซึ่งมีชื่อเสียงมากแห่งหนึ่ง
อยู่แถวนี้อีกด้วย”

ลูจื่อเหยาจใจอบไว้ก่อน พูดเพียงครึ่งเดียวก็หยุด ทำให้
หลินร่วเสวี่ยชักถามอย่างสงสัยใคร่รู้ทันที

“ตอนที่ท่านพบข้าครั้งแรกนั้นวิ่งหนีออกมาจากที่ใด?”
ลูจื่อเหยาอมยิ้มที่มุมปาก เอ่ยเรื่องในอดีตกับหลินร่วเสวี่ย
เมื่อเห็นหลินร่วเสวี่ยตระหนกได้หลังจากครุ่นคิดอย่างจริงจัง
จึงกล่าวระคนยิ้ม “หอบุปผาสะพรั่งที่เลื่องชื่อที่สุดในเมืองหลวง
ของพวกเราตั้งอยู่ที่นี้เจ้าคะ”

“มินาเล่าทางนี้จึงมีบุรุษมากมายเพียงนี้...” หลินร่วเสวี่ย
ถอนหายใจราวกับครุ่นคิดอะไรบางอย่าง ทำให้ลูจื่อเหยา
อดหัวเราะไม่ได้ นางอดสงสัยอยู่บ้างไม่ได้ว่าท่านแม่ของนาง
เป็นคนเช่นไร ไฉนสอนองค์หญิงที่ฉลาดแสนคนเช่นนี้ได้

ทั้งวังหลวง องค์หญิงซึ่งคิดแต่หนีเที่ยวนอกวัง มีหน้าซำยังเคย
เข้าหอศุภิกาเช่นหลินรวี่เสีย คงหาเป็นคนที่สองไม่ได้แล้ว
กระมัง

วันเวิ้งกับอวี๋เตี้ยตามลู่จื่อเหยาออกมาด้วยเช่นกัน
พวกนางสองคนเดินตามหลังลู่จื่อเหยาและหลินรวี่เสีย ทำให้
พอจะได้ยินบทสนทนาของพวกนางสองคนแว่ว ๆ ครั้นได้ยิน
ลู่จื่อเหยากับหลินรวี่เสียเอ่ยถึงหอบุปผาสะพรั่งก็ตกใจจน
สีหน้าแปรเปลี่ยนในบัดดล มองบ่าวคนอื่นทางด้านข้างตาม
สัญชาตญาณ โชคดีที่นางกำนัลซึ่งติดตามหลินรวี่เสียออกมา
จากวังมัวแต่เหลียวซ้ายแลขวาชมความครึกครื้น ไม่มีเวลาฟัง
การกระซิบกระซาบของพวกนางสองคน ส่วนบ่าวรับใช้ชายที่มา
จากจวนทางด้านหลังพวกนั้นก็มองแต่สิ่งที่ตนสนใจเช่นเดียวกัน

ทั้งสองคนต่างลอบโล่งใจอย่างเจิบ ๆ และตั้งใจฟังการ
สนทนาของลู่จื่อเหยากับหลินรวี่เสียมากกว่าเดิม ด้วยกลัวว่า
หากพลั้งเผลอ ลู่จื่อเหยาจะพูดสิ่งที่ทำให้คนตื่นตระหนกมาก
กว่าเดิม

ยิ่งเดินเข้าใกล้หอบุปผาสะพรั่งมากเท่าใด ก็ยังมีปริมาณ
คนมากขึ้นมากเท่านั้น ลู่จื่อเหยาไม่กล้าพาหลินรวี่เสียเดินเข้าไป

ใกล้มากนัก ดังนั้นจึงทำได้เพียงเดินวนรอบริมทะเลสาบ จนนางสังเกตเห็นว่าหลินรู่เสวียกำลังจ้องมองสถานที่แห่งหนึ่งไม่วางตา ด้วยสีหน้าผิดปกติ

ลู่อื่อเหยามองไปทางนั้นด้วยความอยากรู้เล็กน้อยและมองเห็นเงาร่างของหลินอี่หนาน นางโบหน้าถ่มทิ้ง นึกถึงภาพที่นางไปหาเขาเมื่อหลายวันก่อน แต่กลับถูกเขาปฏิเสธไม่ยอมให้เข้าพบก็โกรธเล็กน้อย

“นั่นพีแปดใช่หรือไม่” หลินรู่เสวียหันกลับไปมองลู่อื่อเหยา จากนั้นก็กลับไปมองหลินอี่หนานที่อยู่ทางนั้นอีกครั้งพร้อมกับกระซิบถาม

“องค์หญิงตาฟาดแล้วเจ้าคะ องค์ชายแปดสุขภาพไม่แข็งแรง แล้วจะออกมาสถานที่พรรคนี้ยามค่ำคืนเช่นนี้ได้ได้อย่างไร” ลู่อื่อเหยาริบยืมพร้อมกล่าวอธิบายหลินรู่เสวียถึงกระนั้นกลับกระจ่างแจ้งแก่ใจดีว่าคนผู้นั้นคือหลินอี่หนาน มิหนำซ้ำผู้ที่ยืนข้างกายเขายังเป็นมั่วไปเหยียนผู้นั้นอีกด้วย

“ก็ใช้อยู่นะ เพียงแต่ช่างเหมือนพีแปดจริง ๆ” หลินรู่เสวียได้ยินลู่อื่อเหยากล่าวเช่นนั้นก็ได้ขบคิดให้มากความ

โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อเห็นหลินอิ๋หนานกับมั่วไปเหยียนเดินไป
ที่หอบุปผาสะพรั่งที่ลู่จื่อเหยากล่าวถึง หลินร่วเสวียก็ยิ่งมั่นใจว่า
นางกล่าวถูกต้องว่าคนผู้นั้นมิใช่หลินอิ๋หนาน

ลู่จื่อเหยาเหม่อมองหลินอิ๋หนานเดินเข้าประตูใหญ่
ของหอบุปผาสะพรั่ง เพลิงโทสะภายในใจพลันพุ่งปราดมาถึง
คอหอย หรือว่าตอนที่นางไปจวนองค์ชายแปดคืบนั้น เป็นเพราะ
เขาไม่อยู่ที่จวน หลานร่วหลิงถึงไม่ยอมให้ตนพบเขา คิดไม่ถึง
ว่าลี้หลังหลินอิ๋หนานจะเป็นคนเช่นนี้...ปากบอกว่าต้องการ
ส่วยของตน แต่ก็ลอบมีนางในดวงใจ มีหน้าซ้ำยังมาเที่ยวหอคณิกา
ยามที่ผู้อื่นไม่เห็นอีก?!

ชั่วพริบตาที่ลู่จื่อเหยารู้ว่าผู้ที่ตนกำลังจะแต่งงานด้วย
เป็นคนเช่นไร ความโมโหและเดือดดาลทำให้นางหงุดหงิด
หมดอารมณ์ที่อยากจะเที่ยวเล่นฆ่าเวลาร่วมกับหลินร่วเสวีย

“จื่อเหยา ดึกมากแล้ว ข้าควรกลับไปแล้วละ...” จู่ๆ
หลินร่วเสวียก็นึกขึ้นได้ว่านางควรกลับวังได้แล้ว และกล่าวกับ
ลู่จื่อเหยาอย่างไม่ยินยอม “มิเช่นนั้นท่านแม่ข้าต้องโกรธแน่
วันหน้าข้าค่อยออกมาเที่ยวกับเจ้าใหม่ พวกเรากลับกันเถอะนะ”

“ดีมากมายจริง ๆ เจ้าค่ะ” ลู่จื่อเหยาหลุบเปลือกตา ใช้ความคิดอย่างรวดเร็ว จากนั้นก็ผงกศีรษะ ส่งหลินร่วเสวีย กลับจวนอัศวินหาเสนาบดี และมองหลินร่วเสวียหนึ่งเกี่ยวกลับวัง ลู่จื่อเหยานั่งอยู่ในห้อง ยิ่งคิดก็ยิ่งไม่สบอารมณ์ ดังนั้นนางจึง ปรากฏตัวใต้หอบุปผาสะพรั่งอย่างรวดเร็ว

ลู่จื่อเหยาหรีตามองหอบุปผาสะพรั่งซึ่งเต็มไปด้วย หกขั้วงามแห่งนี้อย่างปวดเคียรเวียนเกล้าเล็กน้อย จากนั้น จึงวิ่งเข้าไปอย่างวู่วาม ทว่าหอบุปผาสะพรั่งใหญ่โตเพียงนี้ นางจะรู้ได้อย่างไรว่าหลินอี่หนานอยู่ที่ห้องใด แต่พอคิดดูอีกที หลินอี่หนานคงกลัวว่าผู้อื่นจะจำเขาได้ ดังนั้นต้องหาสถานที่ ลับเฉพาะมากที่สุดอะไรทำนองนั้นแน่

ลู่จื่อเหยาเดินวนหอบุปผาสะพรั่งรอบหนึ่งเพื่อหาโอกาส แฝงตัวเข้าไป ยามราตรีมีผู้คนมากมายเหลือเกิน จึงไม่มีผู้ใด ให้ความสนใจลู่จื่อเหยามากนัก ต่อให้เห็นนางก็คงคิดว่านาง เป็นแม่นางของสถานที่แห่งนี้เท่านั้น

ลู่จื่อเหยากวาดตามองบุรุษและสตรีที่อยู่ในครรลองจักร แล้วกวาดตามองไปทางด้านบน จากนั้นจึงเดินขึ้นไปข้างบน

อย่างลับๆ ล่อๆ ยิ่งเดินขึ้นไปคนก็ยิ่งน้อยลง เมื่อมีคนขัดขวาง นาง ลู่จื่อเหยาจึงรู้ว่าหลินอี้หนานอยู่ที่ใด

ลู่จื่อเหยาเหลือบมองห้องหนึ่งซึ่งอยู่บนชั้นสามด้วย แวตาทรรุปรู้ ครั้นเห็นเด็กรับใช้ที่เฝ้าอยู่ตรงบันไดก็ยิ้มด้วย รอยยิ้มที่ไม่บรรลู่ถึงดวงตาคราหนึ่ง จากนั้นจึงหมุนกายเดิน จากไป

สถานการณ์เช่นนี้มีอาจผิวนบุกเข้าไปได้อย่างแน่นอน หลินอี้หนานกับมัวไปเหยียนต่างนับว่าเป็นยอดฝีมือ ต่อให้ตนหาวิธีอื่นเพื่อทำให้มองเห็นพวกเขา ก็ไม่รับประกันว่าพวกเขา จะไม่รู้ตัว อีกอย่างใจนางต้องพยายามมองเห็นพวกเขาเช่นนี้ ด้วยแล้ว

ลู่จื่อเหยานิ่งอึ้งและตั้งคำถามกับตนเองอยู่ในใจ นาง ถอนหายใจเอือกใหญ่ วิ่งออกจากหอบุปผาสะพรั่งด้วยใบหน้า บูดบึ้ง เมื่อเดินถึงริมทะเลสาบก็นั่งขัดสมาธิพิงต้นไม้เพื่อสงบ ความขุ่นเคืองภายในใจ

ทั้งที่ใกล้จะเข้าพิธีอภิเษกสมรสกันแล้ว แต่กลับเกิดเรื่อง เช่นนี้ได้ หากบอกว่าลู่จื่อเหยาทำได้ เช่นนั้นก็โกหก เมื่อคิดว่า

ยามปกติหลินอี่หนานวางตัวเป็นวิญญูชนต่อหน้านางเช่นไร
ลู่อื่อเหยาก็อดนึกด่าทอเขาไปสักสองสามประโยคไม่ได้ มีหน้าเล่า
ครั้งก่อนถึงพูดว่าเขาเสแสร้งเป็นวิญญูชนผู้มีคุณธรรมยามอยู่
ต่อหน้านาง!

ดออย่า

ตอนที่ 124 นางในดวงใจ

ลู่อื่อเหยาหนึ่งอยู่ใต้ต้นไม้ด้วยสีหน้าที่มีอาจจับอารมณ์ได้ ส่วนกาลเวลาก็ผ่านไปอย่างรวดเร็วขณะที่นางกำลังคิด ฟังซ่าน เมื่อนางได้สติกลับมาก็วิ่งเข้ายามวิกาลแล้ว

นางถอนหายใจเบาๆ คราหนึ่ง จากนั้นจึงลุกขึ้นยืนอย่าง แหม่มซ่า บัดฝุ่นที่อยู่บนร่างกาย ยิ้มหยันให้ตนเองและคิดว่าจะ กลับไป

ลู่อื่อเหยารู้สึกโชคดีเล็กน้อยที่มีได้บุกไปหาหลินอี่หนาน อย่างวู่วาม หากนางไปจริงจะยิ่งอธิบายได้ลำบาก ไม่ต้องเอ่ยถึง ว่าตอนนี้พวกนางยังมีได้เข้าพิธีอภิเษกสมรส ต่อให้เข้าพิธีแล้ว จะเป็นเช่นไรได้ เขาคือองค์ชายแปด วันหน้าย่อมมีสามภรรยา สี่อนุอยู่แล้ว ลู่อื่อเหยาโกรธเล็กน้อย โกรธที่ตนคิดโง่ๆ เช่นนั้น และโกรธที่ตนไม่รู้จักรวาทน์ให้ถูกต้อง ลืมเหตุผลที่นางวิวาห์กับ หลินอี่หนานไปเสียได้ พวกนางต่างหลอกใช้ซึ่งกันและกัน ดังนั้นจึงเป็นการดีที่สุดที่จะไม่ก้าวก่ายกันในเรื่องที่ไม่จำเป็น

ลู่อื่อเหยาคิดได้เช่นกันก็ผ่อนคลายลงเล็กน้อย นางเดินมุ่งหน้าไปที่จวนอัศวมหาเสนาบดีอย่างเข้มแข็งตามลำพัง นางซึ่งเป็นสตรีเดินทางในเวลานี้เพียงคนเดียวยอมดึงดูดความสนใจของผู้คน มีหน้าซำยังอยู่ละแวกใกล้เคียงหอบุปผาสะพรั่งอีกด้วย ดังนั้นเมื่อมัวไปเหยียนเดินออกมาพร้อมหลินอี่หนานจึงเห็นเงาร่างของนางอย่างรวดเร็ว

ครั้นหลินอี่หนานเห็นแผ่นหลังที่ค่อนข้างคุ้นเคยก็ย่นหัวคิ้วเล็กน้อย มัวไปเหยียนมองคนข้างหน้าแล้วเหลือบมองหลินอี่หนานทางด้านข้าง จากนั้นจึงเอ่ยถาม “นางมาอยู่ที่นี้ได้อย่างไร”

หลินอี่หนานส่ายศีรษะอย่างอัปจนคำพูด ทั้งสองคนจึงลู่อื่อเหยาไม่วางตาและเดินตามนางไป จนกระทั่งนางรู้สึกตัวภายหลังและหันกลับมามองด้วยความโมโห

ลู่อื่อเหยารั้งฝีเท้าและมองคนทั้งสองที่อยู่ทางด้านหลังเพื่องโตะที่ว่าจะส่งบลลงอย่างยากเย็นมีแว่วว่าจะติดพริบขึ้นมามากครา

“กลางดึกกลางดื่น เจ้ามาที่นี่ทำไม?” หลินอี่หนานเห็น ลู่จื่อเหยาซึ่งมองตนด้วยสีหน้าไม่สบอารมณ์จึงถามเสียงแผ่วเบา

“องค์ชายแปดออกมาเที่ยวเล่นข้างนอกกลางดึกเช่นกัน มิใช่หรือ” ลู่จื่อเหยาเบะปากเมื่อได้ยินถ้อยคำของหลินอี่หนาน กล่าวด้วยความไม่พอใจอย่างยิ่ง “แล้วอยู่ดีๆ ก็เกี่ยวอะไรกับข้า ด้วยเล่า”

พอ ลู่จื่อเหยา กล่าวจบ มั่วไปเหยียนกับหลินอี่หนาน สองคนก็ฟังออกว่ามีบางสิ่งที่ไม่ค่อยปกติทันที มั่วไปเหยียน เลิกคิ้ว มองหลินอี่หนานโดยแฝงความนัยและไม่เปล่งวาจา ครั้นหลินอี่หนานเห็น ลู่จื่อเหยา แสดงท่าทีว่าจะหันหลังกลับ และเดินต่อไป จึงทำได้เพียงพูดกับมั่วไปเหยียนว่า “เจ้ากลับไป ก่อนเถอะ หากมีธุระค่อยไปพบเจ้าใหม่”

มั่วไปเหยียนเดินเฉียดร่าง ลู่จื่อเหยา ไปพร้อมรอยยิ้ม ที่มุมปาก ลู่จื่อเหยา ปรายตามองหลินอี่หนานทางด้านข้าง เมื่อได้ยินเขาพูดว่า “มานี่” ก็หันหน้ากลับและเดินจากไปโดยไม่ต้อง ขบคิด

ลูจื่อเหยาไม่ยอมให้ความร่วมมือเช่นนี้ หากปราศจากเหตุผล เช่นนั้นก็ออกจะไร้คำอธิบายอยู่บ้าง ดังนั้นหลังจากที่หลินอี่หนานเดินตามนางไปเพียงเล็กน้อย จู่ๆ เขาก็เร่งความเร็วจนตามฝีเท้าของลูจื่อเหยาทัน

ลูจื่อเหยาเพียงรู้สึกว่ามีมือของตนถูกคนกระซาก ถัดมาร่างก็หมุนกลับไปโดยมิได้สมัครใจและได้เห็นใบหน้าของหลินอี่หนานอีกครั้งรา กลิ่นสุราเบาบางที่แผ่ออกมารากร่างของเขาทำให้ลูจื่อเหยาขมวดคิ้วอย่างขุ่นเคือง “องค์ชายแปด ดึกมากแล้ว ควรกลับไปพักผ่อนได้แล้วเจ้าค่ะ”

หลินอี่หนานคล้ายไม่ได้ยินลูจื่อเหยา เขาจ้องตานางพร้อมถามเสียงแผ่วเบา “เจ้ามาถึงที่นี่ตั้งแต่เมื่อใด?”

“เมื่อสักครู่” ลูจื่อเหยาแสรังยิ้มพร้อมตอบคำถามหลินอี่หนาน “นอนไม่หลับเลยอยากออกมาเดินเล่นสักหน่อย ผู้ใดจะรู้ว่าจะได้พบองค์ชายแปด ท่านว่าบังเอิญหรือไม่!?”

ลูจื่อเหยาซึ่งรอยยิ้มไปไม่ถึงดวงตาทำให้หลินอี่หนานเห็นแล้วอดหัวเราะมิได้ “บังเอิญจริงหรือว่าเจ้ารอให้ข้าเข้าไป

แล้วก็รอจังหวะเพื่อจับเข้าให้ได้คาหนังคาเขาอยู่ที่นี้มาตลอดกัน
แน่?”

ถึงแม้หลินอีหนานรู้กระจ่างแจ้งดีว่าลู่อื่อเหยา มาปรากฏ
ตัวอยู่ที่นี้ด้วยสาเหตุใด แต่นางแสดงอาการผิดปกติเช่นนี้ย่อมมี
สาเหตุ แม้ว่าลู่อื่อเหยาในสายตาสลิมอีหนานนั้นจะละเอียด
รอบคอบเป็นล้นพ้น แต่ส่วนใหญ่ทราบได้ที่มีใช้ศัตรู นางลั่นพูด
และกระทำอย่างเปิดเผยตรงไปตรงมาเสมอ การสนทนาด้วย
น้ำเสียงแปลกประหลาดเช่นนี้กับผู้อื่นพบเห็นได้ไม่มากนัก
อย่างน้อยระหว่างเขากับนางก็เป็นครั้งแรก ดังนั้นคิดไปคิดมา
ก็นึกได้เพียงตัวเขาเองเท่านั้น

“บังเอิญจริงๆ เจ้าคะ องค์ชายแปดอย่าคิดมากนักเลย
ข้าไม่มีธุระจะมารบกวนท่านทำไม” ลู่อื่อเหยาร้อนตัวเล็กน้อย
อยากจะสลัดมือของเขาออกไปเสีย พวกนางอยู่ห่างจาก
หอบบุผาสะพรั่งไม่ไกลนัก ดังนั้นจึงมีบุรุษและสตรีที่กำลังพูดคุย
สนุกสนานหรือไม่ก็ตระกองกอดกันอยู่โดยรอบจำนวนไม่น้อย
ในสถานการณ์เช่นนี้ การที่หลินอีหนานจับมือนางอยู่ตลอด
จึงทำให้นางทั้งรู้สึกแปลกๆ ทั้งอึดอัดและไม่สบายใจ

หลินอ๋หนานจ้องมองลู่อื่อเหยาครู่หนึ่ง จนนางเริ่มโกรธ เพราะความอายเล็กน้อยถึงปล่อยนางไป “ข้าจะส่งเจ้ากลับไปนะ”

น้ำเสียงสุภาพท่าเรียบเฉยของหลินอ๋หนานทำให้ ลู่อื่อเหยาคิดปฏิเสธ แต่คำพูดนั้นก็กลับติดอยู่ที่ลำคอโดยมีอาจเอ่ยออกมาได้ นางเดินก้มหน้าก้มตาเคียงข้างหลินอ๋หนาน ทุกครั้งที่ลู่อื่อเหยาพยายามอยู่ห่างจากเขาเพียงเล็กน้อย หลินอ๋หนานก็จะเหยียดวงแขนยาวแล้วดึงตัวนางกลับ เมื่อเกิดขึ้นติดต่อกันหลายครั้ง ความอดทนของลู่อื่อเหยาก็แทบจะหมดลง นางหันขวับกลับไปมองเขาด้วยสายตาคมกริบพร้อมกล่าวว่าด้วยน้ำเสียงเย็นชา “หลินอ๋หนาน!”

“อยู่ตรงนี้อย่างไรเล่า ไม่ต้องจงใจเรียกชื่อจริงของข้า โดยเฉพาะก็ได้” หลินอ๋หนานยกมุมปากเล็กน้อย ดวงตาถูกรอบครองด้วยรอยยิ้มที่เก็บซ่อนมานาน “ยามปกติได้ยินเจ้าเรียกองค์ชายแปดๆ จนเคยชิน จู่ๆ มาเรียกเช่นนี้ กลับทำให้ข้ากลัวอยู่บ้าง”

“องค์ชายแปดช่างรู้จักกล่าวล้อเล่นเสียจริง ท่านจะกลัวข้าอย่างนั้นหรือ” ลู่อื่อเหยาแค้นเสียงเย็นชาคราหนึ่ง จากนั้นจึงแฉำโป้ปดของเขา

“ผู้ใดบอกว่าไม่กลัว? ข้าจะไม่กลัวนายหญิงในอนาคตของจวนองค์ชายแปดได้อย่างไรกันเล่า?” ถ้อยคำกระเซ้าของหลินอี้หนานทำให้ลู่อื่อเหยาค่อยๆ กำหมัดแน่น เขาหยุดเดินมองลู่อื่อเหยาพร้อมถามเสียงแผ่วเบา “เห็นข้าเข้าหอบุปผาสะพรังแล้วสินะ?”

“ไม่เห็น” ลู่อื่อเหยาสายตีสระตามสัญญาตญาณ ถึงกระนั้นก็มองเห็นได้อย่างง่ายดายว่าคำตอบของนางมีความน่าเชื่อถืออยู่ก็ส่วน

หลินอี้หนานเพ่งมองสีหน้าเจือโทสะเล็กน้อยของลู่อื่อเหยา คิดว่าจะบอกความจริงนางดีหรือไม่ ทว่ามีเรื่องบางอย่างที่เขาไม่อยากจะเข้าไปพัวพัน อย่างน้อยก็ไม่รวดเร็วเช่นนี้

ความเจียบงันเกิดขึ้นตลอดเส้นทาง หลังจากที่หลินอี้หนานส่งลู่อื่อเหยาถึงจวนอัศวมหาเสนาบดีแล้วถึงมีคำตอบ

“องค์ชายแปดไม่ต้องส่งแล้วเจ้าคะ” ลู่อื่อเหยามองจวนอัศวมหาเสนาบดีซึ่งมองเห็นได้อย่างชัดเจน จากนั้นจึงกล่าวขอบคุณหลินอี้หนานอย่างเกรงใจโดยมิรอให้หลินอี้หนาน

พูดอะไรอีก ลู่จื่อเหยาต้องการพักผ่อนโดยเร็ว แต่ดูเหมือนว่า
หลินอี่หนานไม่ต้องการให้นางสมปรารถนา

ลู่จื่อเหยาเดินไปได้เพียงไม่กี่ก้าวก็รู้สึกว่าย้ายหลิน-
อี่หนานยังไม่จากไป นางจึงเดินเลี้ยวเข้าไปในตรอกขนาดเล็ก
ซึ่งเชื่อมไปถึงประตูด้านหลังจวน หลังจากยืนอยู่ตรงนั้นครู่หนึ่ง
ก็แอบมองอย่างระมัดระวังว่าเขาเดินจากไปแล้วหรือไม่ พอ
สบสายตาลินอี่หนานที่มองมาแต่ไกล ลู่จื่อเหยาจึงรีบหัดศีรษะ
กลับไปทันที ถึงกระนั้นก็รู้ตัวดีว่าเขาเห็นการกระทำเมื่อสักครู่นี้
ของนางแล้ว

หลินอี่หนานเห็นการกระทำลับๆ ล่อๆ ราวกับเป็น
หัวใจโมยของลู่จื่อเหยาก็อัมพลางเดินกลับมาหา เมื่อเห็น
ลู่จื่อเหยาซึ่งวิ่งหนีไม่ทัน หลินอี่หนานก็ขวางหน้านางไว้พร้อม
ถามว่า “ไม่อยากรู้เหตุผลที่เข้าไปที่หอบุปผาสะพรั่งอย่างนั้น
หรือ”

หลินอี่หนานเป็นฝ่ายเริ่มเอ่ยถึงเรื่องนี้ก่อนจนกระตุ้น
ความอยากรู้ของลู่จื่อเหยาขึ้นมาอีกครั้ง บุกเข้าไปที่หอบุปผา
สะพรั่งยังมีเหตุผลอันใดได้อีก หากมิใช่ไปหาหญิงงามเพื่อ
ร่ำสุราหาความสำราญ จะให้ไปที่นั่นเพื่อร้ายบทรักต่อโคลงกลอน

อย่างนั้นหรือ แต่หลินอี่หนานยังมีหน้าถามนางเช่นนี้อีก
ลู่อื่อเหยาอยากมีความกล้าที่จะตอบเขากลับไปว่า “ไม่ยาก”
แต่นางรู้ดีว่าหากไม่ยอมฟังว่าหลินอี่หนานจะพูดสิ่งใดต่อจากนี้
คิดว่าคืนนี้นางคงนอนไม่หลับแล้วเช่นกัน

ท่าที่ลังเลตัดสินใจไม่ได้ของลู่อื่อเหยาอยู่ในสายตาของ
หลินอี่หนานทั้งสิ้น เขาไม่ต้องการสร้างความลำบากใจแก่นาง
เช่นกัน ดังนั้นจึงพูดว่า “ยังจำสตรีที่เจ้าพบที่ห้องข้าวันนั้น
ได้หรือไม่”

หลินอี่หนานพูดอะไรไม่พูด ตันพูดถึงสตรีที่ซ่อนอยู่ใน
หอห้องของเขาผู้นั้นเสียได้ ลู่อื่อเหยาดวงใจหนักอึ้ง มองเขา
พลางผงกศีรษะ ตอบกลับไ้ว่า “ทราบเจ้าค่ะ นางในดวงใจของ
องค์ชายแปดนี่นา”

นางในดวงใจคำนี้ทำให้รอยยิ้มภายในดวงตาหลินอี่หนาน
เพิ่มพูนขึ้นอีกเล็กน้อย “วันนี้ไปหอบุปผาสะพรั่งกับมั่วไปเหยียน
เพื่อพบนาง”

คำพูดของหลินอี่หนานทำให้ลู่อื่อเหยาต้องสับสนหยาใจ
ที่แท้ผู้ที่องค์ชายแปดลักลอบชอบพอกลับเป็นสตรีในหอคณิกา

มินาเขาถึงไม่กล้าสួขอคนเข้าจวนอย่างเปิดเผยและต้องใช้ตน
เพื่อเป็นโล่กำบังแทน

“องค์ชายแปด มีเรื่องบางอย่างที่ข้าไม่รู้ว่าควรพูดหรือไม่
แต่เมื่อลองคิดดูแล้วก็ควรเกลี้ยกล่อมท่านสักหน่อยถึงจะถูก...”
ลู่จื่อเหยาอีกอึก “เรื่องนี้ท่านวางใจได้ ข้าไม่มีวันพูดออกไปแน่
ทว่าหากให้ฝ่าบาทหรือคนนอกรู้ว่าท่านชอบแม่นางของหอบุปผา
สะพรั่ง เช่นนั้นคิดว่าคงกลายเป็นเรื่องใหญ่แน่”

“ผู้ใดบอกเจ้าว่าซวีหวันเอ๋อร์ผู้นั้นเป็นนางในดวงใจ
ของข้า?” ประกายเย็นเยียบฉายวาวภายในดวงตาหลินอี่หนาน
แล้วก็หายวับไป เพียงชั่วพริบตาก็กลลู่จื่อเหยาไว้กับกำแพง

ลู่จื่อเหยาคิดไม่ถึงว่าคำพูดของตนจะทำให้หลินอี่หนาน
มีโทสะ นางประหลาดใจจนมีอาจใช้ความคิดได้ชั่วขณะ คนที่
เขาชอบมิใช่แม่นางผู้นั้น หรือว่ายังมีสตรีคนใดที่นางไม่เคยพบ
เห็นมาก่อนอีก

สีหน้าหงงของลู่จื่อเหยาทำให้หลินอี่หนานอับจนปัญญา
อยู่บ้าง “ซวีหวันเอ๋อร์เป็นคนของสำนักกระเรียนเหิน วันนี้ไปหา
นางพร้อมมัวไปเหยียนเพื่อบอกให้นางรีบกลับไปเสีย”

ความจริงที่ออกมาจากปากหลินอีหนานทำให้ลู่อื่อเหยา
รับไม่ได้อยู่บ้าง “หญิงงามผู้นั้นเป็นมือสังหาร?”

“มือสังหารอันดับหนึ่งที่ภายนอกเล่าลือกันก็คือนาง
ซวีหวันเออร์” หลินอีหนานพูดกับลู่อื่อเหยาอย่างสบายๆ นิ้วมือ
ลูบไล้มุมปากลู่อื่อเหยาเบาๆ “ไม่รู้จริงๆ ว่าสมองของเจ้ากำลัง
คิดอะไรอยู่กันแน่ ที่แท้ในสายตาเจ้า สิ่งข้าทำไปทุกอย่างไม่น่า
แยแสมากถึงเพียงนั้นเชียวหรือ”

หลินอีหนานพึมพำอย่างหมดแรง ลู่อื่อเหยามองเขา
อย่างตึงเครียด ครั้นเห็นดวงตาอันวาวโรจน์ที่กำลังจับจ้องตนอยู่
ของหลินอีหนาน ส่วนร่างกายก็ค่อยๆ แนบชิดเข้ามา ลมหายใจ
ของลู่อื่อเหยาก็หยุดชะงักทันที

“องค์ชายแปด...” ลู่อื่อเหยารู้สึกว่าอากาศรอบตัวอบอ้าว
ขึ้นทีละน้อยจนอดขยับกายไม่ได้ ทว่ากลับทำให้หลินอีหนาน
กระชับร่างเข้ามาใกล้มากขึ้นอีกนิด นางจึงทำได้เพียงพูดเตือนสติ
เขาอย่างจ่นใจ “ท่านดี้มมากไปแล้ว”

“ดี้มมากไป?” หลินอีหนานขานรับลู่อื่อเหยาด้วยเสียง
แผ่วเบา จับมืออยู่ไม่สุขของลู่อื่อเหยาซึ่งคิดจะผลักเขาออกไป

จนแน่นและกล่ำวเนิบ ๆ “โนเมื่อเป็นวิญญูชนผู้มีคุณธรรมแล้ว
มีอาจทำให้เจ้ารู้ใจเข้าได้ เช่นนั้นเป็นคนเลวยามอยู่ต่อหน้าเจ้า
ไปเลยก็แล้วกัน เจ้าจะได้ไม่เอาแต่พูดว่าข้ามีสตรีอื่นอยู่ใน
ดวงใจ”

ครอຍា

ผู้ใดกล่าวว่าคุณหนูใหญ่อ่างข้าเป็นดาวกาลกิณี! เล่ม 4

谋妃当道

Camellia

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ กรุงเทพฯ เขตตลิ่งชัน (บรมราชชนนี) 10170

โทรศัพท์ ต่อ 9999-2422-04964 , 4941 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks Camellia Novel

《谋妃当道》

Author: 夜凌祁 Ye Ling Xi

Copyright © 2021 by COL Digital Publishing Group Co., Ltd.

Thai (language) Translation Copyright © 2025 by Amarin Corporations Public Co., Ltd.

This Thai edition is published by arrangement with COL Digital Publishing Group Co., Ltd.

Arranged through Beijing Wenxin Wenchuang Technology Co., Ltd. (北京文心文创科技有限公司) &

Pelican Media Agency Ltd., Taiwan

All rights reserved

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้รับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น

การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใดๆ นอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด

ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์ และพรบ. ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-7750-7

เจ้าของ ผู้พิมพ์/ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)